

WALTER SERNER

Handbok för svindlare

Och sådana som vill bli det

Översättning & efterord Aris Fioretos

ERSATZ | UDDA PÄRLOR

© Ersatz, Stockholm 2010
*Originalets titel Letzte Lockerung:
Ein Handbrevier für Hochstapler
und solche, die es werden wollen,
Hannover, Leipzig, Wien, Zürich 1927
Översättning från tyska Aris Fioretos
Redaktör Anna Bengtsson
Korrekturläsning Ola Wallin
Omslag Christer Jonson & Ersatz
Grafisk form & sätting Ola Wallin
Tryck Livonia Print, Lettland 2010
ISBN 978-91-86437-21-3*

www.ersatz.se

FÖRSTA DELEN.

Till förberedelse 9
Den principiella handboken 13
Uppluckringssången 71
För kännedom 72
Magsången 73

ANDRA DELEN.

Till förberedelse 77
Den praktiska handboken 79
I. Elementärt 79
II. Människokännedom 89
III. Resor och hotell 98
IV. Kvinnor 108
V. *Trucs* 119
VI. Träning 137
VII. Instruktioner 148
VIII. Särskilt viktigt 158
IX. Män 168
X. Klädsel och manér 170
XI. Varningar 176
XII. Pengar och brev 181
XIII. Vidskepelse 185
XIV. Slutnummer 187
Mästersången 188
För kännedom 189
Marschsången 190

Aris Fioretos | *Efterord* 195
Anmärkningar 211

FÖRSTA DELEN.

Tillägnad Anton von Hoboken

Den principiella handboken

Till förberedelse

FÖRE lektyren bör man kvickt ta ett ljummet bad och vila sig en halvtimme, varefter man iförd aftonklädsel besöker en renommerad restaurang och intar följande middag:

Portugisiska ostron (Pfälzer 1920)

Hors d'œuvres variés

Foreller i smör

Sparris, *sauce vin*

Poulet (Chambertin)

Gratinerad blomkål

Pommes frites

Sallad

Omelette soufflée

Camembert

Persikor, vindruvor

Pumpnickel från Nürnberg (Lanson brut 1911)

Café nature

Chartreuse jaune

Kaffe och likör får emellertid bara intas på restaurang om man kan sitta ostört. Annars bör man uppsöka en stillsam hörna på ett kafé eller i en bar och samtidigt beställa en *Grand Marnier*, *Ruban rouge* samt en *Cerises*

jubilé, som man låter stå orörda till dess tecknet till för-
tärande gives. Därefter tänder man sitt favoritrökverk
och påbörjar läsningen. Efter varje fragment gör man
ett uppehåll på tre minuter, dricker och röker. Efter
vart och ett av de sex avsnitten lägger man ifrån sig
boken under fem minuter och blickar upp i taket.

Läsningen av första delen torde inte ta mer än en
timme i anspråk och förorsaka ett tillstånd av utomor-
dentlig driftighet. Man bör bara ge efter för denna om
man byter lokal och väntar med att göra bruk av dess
väsentligare del (kvinna) till dess tecken gives.

Var och en som uppfylld av minustankar lider under
föräldrar, böneböcker, Bibeln eller pampar, och inte
bara drömmer om att spöa upp detta tyranniska pack
under hetsiga nattimmar, utan uppfylld av bistra fan-
tasier även hänger sig åt drömmen att bli sitt eget kött
och rentav sitt livs lyckosmed, bör om det inte går på
något annat sätt lägga undan pengar under en tid, så
att han kan inta en middag före lektyren och köpa sig
en dam såvida han inte redan har tillgång till en. Den
som handlar mot dessa föreskrivna förberedelser kom-
mer att förminska bokens verkan så till den grad att
dess syfte att en gång för alla luckra upp och göra läsa-
ren till den han i grunden är förfelas.

Om uppluckringen skulle inträda kommer denna
handbok att utgöra det första äventyret och hädan-
efter leda från det ena till det andra, från stad till stad

och land till land. Den som dras till sådana utflykter får
inte missunna sig vare sig denna lektyr eller de före-
skrivna förberedelserna: en kraftfull genomströmning
av kropp och hjärna stärker alltid lusten till nya dåd.

(Det kan nämnas att dryckesmängden inte föreskrivits för att
inte irritera kraftiga drinkare. Det är dock inte tillrådligt att
beställa mer än en halv flaska av varje vin – och av varje bör
kyparen få ett glas.)

Första mottot: Var och en är sin egen påve!

Andra mottot: *Non, je ne marche pas.*
Non, je ne marche plus.
Mais j'irai peut-être à Canada.
Chi lo sà?

Tredje mottot: »Hennes namn har inget med saken att
göra. Men vad heter du, hett älskade?»

Fjärde mottot: (Konst-kon vaggade till brunnen
tills jag kräktes bakom örat på henne.)

Femte mottot: *Que les chiens sont heureux!*
Ils se ,
Ils s' entre eux:
Que les chiens sont heureux!
(*Ami, ami!*)

Sjätte mottot: Med två sparrar mellan bena,
en påfågelfjäder till hatt
– så går det, utan att skena,
man blir alldeles matt.
Vem? Packet.

Sjunde mottot: *Grepp* måste man ha, *stark* måste
man vara!

I.

1. Kring ett klot av eld snurrar en kula av skit där man säljer damsidenstrumpor och talar om Gauguinmålningar. En sannerligen deprimerande syn som likväl har sina sidor: man kan njuta av sidenstrumpor, men inte av Gauguin. (Det räcker att föreställa sig Bernheim som taskspelande biolog.) Följaktligen har småhjärnorna på tusen rastas av dystraste sort, som serverar erigerade bourgeoispekfingrar estetiska ting (å, pastösa pinkeri!) i syfte att fixa avyttringar, givit upphov till en vanvård som än idag låter många damer komma till korta. (Fundera tre minuter över den dåligt behandlade optikens psykos. Kliniska symptom: primärt ett underskattande av damsidenstrumpor, sekundärt matsmältningsbesvär.)

2. Vad kan den första hjärnan som hamnade på jorden ha tänkt? Antagligen häpnade den över sin existens och visste inte vad den skulle ta sig till med sig själv eller det smutsiga fordonet under fötterna. Sedan dess har folk vant sig vid hjärnan genom att betrakta den som så oviktig att den inte ens behöver ignoreras, de har förvandlat sig själva till rastas (underst: innehavarna av marknadsstånd; överst: exempelvis senatspresidenten) och den så orättvist älskade naturen till en kuliss för en sannerligen svårsmält historia. Denna allt annat

än heroiska utväg ur ett ännu otillräckligt uppmärksammat dilemma har visserligen fullständigt förlorat sin lockelse sedan den blivit så förutsägbar (hur enfaldig är inte en badrumsvåg!), men just därför lämpar den sig utmärkt till att genomföra vissa procedurer.

3. Till och med en lokförare inser åtminstone någon gång om året att hans förhållande till tåg inte på minsta vis är tvingande och att han knappt vet mycket mer om sin gemål än efter den där varma natten i Bois. (Om jag skrivit La Villette eller Theresienwiese skulle förhållandena ha tett sig fullkomligt illusoriska. En fingervisning för habilitanter: »Om topografisk anatomi, psykiskt luftombyte och besläktade saker.«) På Hotel Ronceray eller i Picadilly händer det däremot redan att det kan bli satans oklart varför man just i detta ögonblick väljer att stirra på sina händer och kvittra, klia sig ljudligt och älska sin saliv. För detta skenbart så fridsamma exemplar är chansen störst att den genomträngande känslan av leda ger upphov till tankar över dess orsak. Ljuva ögonblick av dylikt slag ansätter desperadon (allt en snygg en!), som gör ofog i egenskap av profet, konstnär, anarkist, statsman etc. – kort sagt: som rasta.

4. Napoleon, som trots allt var en ytterst driftig yngling, hävdade tanklöst att människans sanna kall var att bruka åkern. Hursa? Föll en plog ned från himlen?

Men *något* måste *homo sapiens* ändå ha fattat, supposeerar jag med en dams kärleksundernärda stämma. Ja, i alla fall inte åkerbruket, och när allt kommer omkring fanns det örter och frukter redan tidigare. (Var god och se efter hos de tyska biogenetikerna varför jag har orätt. Det är dock ytterst tråkigt. Därför har jag rätt.) I detta avseende var alltså även Napoleon, som annars yttrade sig så glädjande friskt och hämningslöst, av och till en stämningsatlet. Synd. Mycket synd.

5. *Allt* är nämligen rastaquouèreskt, gott folk. Var och en är (mer eller mindre) en rättigenom luftig skapelse, *dieu merci*. (Förresten: 10 pfennig till den djärve som bevisar att det i sista hand finns något som *inte* valsar runt som godtycklig norm!) För övrigt skulle människor annars krepera epidemiskt. Diagnos: rabiat leda eller panisk resignation eller transcendentalt ressentiment etc. (Om man godtyckligt fortsätter denna diagnos kan den upphöjas till mall för samtliga obegåvade tillstånd.) De olika nationerna på den bebodda delen av jordytan utgör alltså bara det logiska resultatet av en leda som blivit odräglig. Leda: för att nu använda den harmlösa beteckningen. Var och en får leta rätt på den aptitligaste glosan för sin egen mindervärdighet! (Förträffligt ämne för skojig pantlek.)

6. Det är allmänt känt att en hund inte är någon hängmatta, mindre känt är dock att målarnas kluddnäve skulle falla till marken utan denna sköra hypotes, och helt okänt att utrop lämpar sig betydligt bättre: världsåskådningar är glosblandningar ... *Sapristi*, här måste proceduren utvidgas en smula. (Kvick bild: lätt kraneotopi!) Så här: alla stilister är inte ens en gång åsnor. Ty stil är bara en gest av förlägenhet inför en vild struktur. Och eftersom förlägenheten (efter att kort ha sovit på saken) uppenbarar sig som den perfektaste ånger över en själv, märks det att stilisterna av rädsla att betraktas som åsnor betar sig än värre. (Åsnor har nämligen två enastående egenskaper: de är envisa och lata.) Skillnaden mellan Paul Oskar Höcker, Dostojevskij, Waldemar Bonsels och Wedekind blir alltså bara uppenbar i förhållande till denna gest av förlägenhet. Det spelar ingen roll om någon försöker övertala mig i perfekt fungerande trokéer eller på något annat bildprålande sätt (alla bilder är sannolika) eller så att säga expressionistiskt påstår att han mådde illa men sedan han har det svart på vitt går det bättre, eller att han visserligen mådde utmärkt (hallå, hallå!) men blev illamående när han inte längre begrep det (teremtete!): det rör sig alltid om samma gamla underåsneaktiga försök att ta sig ur förlägenheten genom att (stiliserande, ogudogud) *gestalta* den. Gräsliga ord! Vilket betyder: att försöka göra något sannolikt av livet som är osannolikt ända ut

i fingerspetsarna. Att dra en förlösande himmel över detta kaos av skit och gåta!! Och ordna och parfymera människodyngan!!! Jo, jag tackar jag ... Finns det något befängdare än en (puh) genialt stiliserande intelligens som koketterar med sig själv? (Bara i förbigående: min högaktning för den duktige som bevisar att etikprissarna *inte* koketterar!) Å, denna överhettade förlägenhet som slutar med att man bugar för sig själv! *Därför* (för denna stiliserande förkrympnings skull) utsveetas man filosofier och romaner, kladdar med bilder, knåpar med skulpturer, framstönar symfonier och stiftar religioner! Vilken upprörande äregirighet, inte minst med tanke på att dessa fåfänga åsnerier är grundligt (i mellaneuropeiska bygder särskilt grundligt) misslyckade! Rena ofoget!!!

7. Det vackraste landskapet jag känner till är Café Barratte vid Paris hallar. Av två skäl. Det var där jag lärde känna Germaine som bland annat viskade: »*J'voudrais bien être bonne, si j'savais pourquoi.*« Försmädligt erkänner jag: jag bleknade av glädje. Och sedan var det där som Jean Kartopaitès, som annars bara inlät sig med herrar utan stärkkrage, bryskt sade upp bekantskapen eftersom jag varit oförsiktig nog att låta namnet Picasso falla.

8. Ack, de kära vita porslinstallrikarna! Ty... Nå, ja: förr ville man med måleriska medel förmedla vad man utgav sig för att inte kunna utsäga, alltså på intet sätt visste. (Hurra! Som om det gick att porträttera en vicedrottning fint och prydligt om man inte visste att hon inte är en fåtölj!) Sålunda kan man långt i förväg småskratta åt var dessa målarkluddar skulle landa om de slutade att gnugga oljefoton. (Minns: fler flickor, snälla, fler flickor!) Men impressionerna! Alltså: *vad* har man uppnått när varenda en efter häftigt blinkande kan skarva ihop att denne potatismånglare bara såg en ko, men lyckades blåsa upp sig själv så till den milda grad att det blev *hans* ko, en alldeles *särskild* ko – kort sagt: *kon i sig* och *dessutom* förlösande? Teremtete! Men expressionerna! Hihå: *vad* har man uppnått när man fixerat åser vad ett adjektiv utträttar, men även detta inte förmår tjäna till orientering, och alltså redan i omålat skick är misslyckat? Men kubisterna, futuristerna! Hoppla: mästarna för dessa så gott som ultraviolett misslyckade penselritter trumpetede visserligen ut att de (puh!) ledigt och omgående landade på fötterna ur den höga stilgungan (trapetskonster! trapetskonster! ungefär så här: »Vi skall nog sätta denna förlägenhet i gungning!«), men de fick inte ens en *chignon* att vippa, utan såg tvärtom bara till att de vildaste åsnor anlände i ordnad trav. (Å, märbestigne Sagot! etc. pp. pp.) Ofog! Ofog!! Ofog!!!

g. I grund och botten detsamma som under punkt 8 för de dåligt uppfostrade: böneboksaktigt, utomordentligt böneboksaktigt. Notera för säkerhets skull ändå detta, mina kära:

- a) Skulpturen: en synnerligen valhänt leksak som förstärks genom metafysiskt ögonblinkande.
- b) Musiken: surrogat för Pantopon eller Eros (sedan länge underböneboksaktigt!).
- c) Lyriken: en gosse sitter i klämman. Recept: fråga honom vem han drömmer om, och du kan säga honom vem han inte sovit med. (Självklart sitter man *alltid* i klämman, men i c-klämman bör man ändå inte befinna sig längre.)
- d) Romaner och sådant: gott folk talar som om de hängde på spett eller på senare tid inte alls. Ytterligare lite svett och saken är biff: skönlitteratur! (Spetsad är man ofta. En Samuel Fischer-bok är dock ett alltför tidskrävande medel för att framställa luftlinjen Syracusa-smörgås-centralvärme.)
- e) Dramat, tragedin, komedin: läget spetsas till, spettas till och väcker den dova förmodan hos publiken att ett biobesök trots allt vore bästa andra efterrätten (i brist på *poussages*).

Summa summarum, mina kära: konsten var en barnsjukdom.

10. har man aldrig en tanke. I bästa fall låtsas tanken som om. (Men det finns alltid de som intalar sig motsatsen!) Märk väl: varje ord är en *blamage*. Folk trumpetar ideligen ut fraser av de mest cirkusliknande vågrörelser över kedjebroar (eller rentav: planteringar, raviner, bäddar). Ett fördelaktigt förslag: innan man somnar föreställer man sig med häftigaste tydlighet det psykiska sluttillståndet hos en självmördare som äntligen vill ingjuta sig själv lite självmedvetande med hjälp av en kula. Detta lyckas emellertid bara om man innan dess blamerat sig. Blamerat sig svårt. Blamerat sig outhärdligt. Blamerat sig helt förbehållslöst. Blamerat sig så grymt att allt annat också blamerats. Och alla metaforiskt drattar på rumpan. Och nyser.

11. Utrop lämpar sig bäst. (Ack, de kära vita porslins-tallrikarna!) ... Man måste få alla dessa lurkar och amfibier som anser sig för goda för att vara åsnor att fatta sitt förnuft. Genom att driva det ur dem. Piska det ur dem! Detta rysliga, överlevnadsstora vykortsblå som dessa dystra rastas ljugit upp på he-ho-hu-ha- (hursa?) himlen måste slitas ned. Deras huvuden måste varsamt men säkert dunkas mot grannens likt ruttna ägg (bra, bra). Det helt obeskrivliga, rättigenom utsägliga måste ryttas så outhärdligt tätt inpå dem att inte den endaste hund längre vill leva så begåvat utan mycket dummare. Så att alla förlorar förnuftet och återfår

huvudet. Procenten, bibelorden, flickbrösten, pannkakorna, Gauguinmålningarna, snornäsdukarna, snapsarna, strumpebanden, toalettstolslocken, västarna, lopporna – allt det som de samtidigt tänker på, gör och vältrar sig i måste tryckas upp så tvärt efter vartannat under hakan på dem att deras känsla av välmående äntligen blir lika stor som yrseln de hittills upplevt. Man måste. Man måste, helt enkelt. Teremtete!

12. Damsidenstrumpor är oskattbara! En vicedrottning är en fåtölj. Livsåskådningar är ordblandningar. En hund är en hängmatta. *L'art est mort. Vive le rasta!*

II.

13. Det går inte an att prata om tyranni ... Vad skulle man (ack, ja) ta sig till med sin – frihet, eh? Varje revolution är det längtansfulla missnöjet över en älskad knytnäve (ero-masoch). Antalet människor som ler mot varenda auktoritet så snart de befinner sig i majoritet är lika litet som antalet despoter (ero-sade) är vida otillräckligt. Det har aldrig funnits någon revolution. Bara revoltörer. Rastas. År 1789 är det mest mishandlade året i historien. Den kompakta majoriteten av hungrande magar kurrade framför slottet i Versailles, men så fort de befann sig i tumultet på de sjudande gatorna hukade de sig. Revolution, eh? De organiskt tillkortakommandes hysteriska buller. Frihet? Ett visst litet välstånd, ett visst litet yrke, säkerhet gentemot örfilar och det till sexuell fjärdedelskost nedmotade kvinnostycket vid vars sida man som tjänsteman (soldat), fabriksarbetare eller dålig ätare får mogna efter himlen. Pompöst! ... Så länge det ständiga trycket från ovan eller den lugna vissheten om att inte behöva vilja fortsätta inte upphör, är allt, verkligen *allt* i sin ordning ... Det går sannerligen inte längre an att pipa om tyranni ...

14. Bättre upprorsmakare har förvisso åstadkommit våldsamma förändringar. Men vad blev det av det (ha!) – våldsamma? (Å, Sofokles, dystre äggkläckare!) ... Frihet! Är min existens suverän? Tvärtom: den är synnerligen passiv, trängd från alla sidor. Den stora ski-skokakisen!!! (Men likafullt mycket behaglig ...) Man bör alltid sätta *allt* (inklusive andetag och expresståg) inom parentes: på så vis kan man även i närliggande svindelärenden stillsamt tuta i folk att det inte ens går att knoga fiktivt med en sådan inklamrad storhet. En måttstock, ni uppmätta! Ni viljefrihetens slupar!! Ni cerebrala hoppjerkor!!! ... Mellan klamrarna (klatsch) födelse och död hoppar man upp och ned med vad man framtofs med, dels fräckt, dels dystert: man hoppar (ja, ja) – på grund av andlig uppfostran, sexuell upplysning (hur vore det med de vuxnas, till exempel?) och andra grandiosa spratt. Och man hoppar även (hu, nej!) – fritt, av fri vilja ... Klammerförklämda!!!

15. Även om de uppnår en bluffande-förbluffande ensidighet stöter dessa slynglar – bland vilka det förekommer avrundade personligheter, flitigt arbetande arrivister etc. – i bästa fall upp en liten lucka (poppläraste författare) i något led (gummiboll), som dock raskt åter sluts, eftersom de andra, dessa *luftici* som är så mångsidiga och flinka att de tillstöter vindroseaktigt (»Blås lodrätt till Bukarest!«), befinner sig i överväldi-

gande flertal. Glädjande nog. Tilltalande eller motbjudande huvuden? Deras näsor attraherar eller stöter bort. Följaktligen finns det svårligen mer idiotiska optimister än ri-ra-revolutionärerna. (Varje snyting en ordentlig svängom!) Golgata var en barnlek i jämförelse med den bankrutt som senast vanställde Mellan-europas anlete... Erfarenhet? Det är den långa näsan man alltid går med, såvida man inte spontant utgick ifrån den för att till sin egen förnöjelse dra sig vid den. Skåda likväl, svårt be-dragne yngling, det stillsamma leende som personer som skördat framgångar (stånds-mässig näsföring) kan uppvisa i sin närmaste omgivning (till och med Custl Pufke, och naturligtvis Thomas Mann).

16. Träd in, mitt herrskap! Träd bara in! Vad ni aldrig skådat kommer ni visserligen inte att få se här heller, men väl ett menageri som tvättat sig. Det *har* tvättat sig! Hallå: ... Någon som tar dystergökarnas löjligt positiva driftighet till uppmuntran ställer sig upp och förutspår ett gudssystem genom att lägga snaran om den vid varje tidpunkt suggestivt tillskyndande hjärnan med hjälp av ett helt ostyrkt grundpåstående (axiom, idé, a priori-sats etc. pp. ofog) – allt för att kväva den egna ledans kval. Det kittlar och förnöjer i största allmänhet och är till den grad skamligt för publiken att man ack så gärna förekommer varandra... Någon annan

åstadkommer en tjock bok över de senare (pang!) frågorna och serverar med oefterhärmligt yttre (man fattar sig vid höfterna) – tja, lösningar... En tredje irriteras däröver, blir rabiät (mindre på grund av det olösbara än det blamabla i situationen) och förvandlas till propagandist för helvilt agerande – se där åtminstone en tankefiaskots glädjande typ som använder det sanslösa-verkliga sanslöst-verkligt (käre Ravachol!). Ytterligare någon annan diktar på egen hand eller musicerar etc. pp. ofog och vill att denna svada av pinsammaste erkännanden skall beundras som lösning eller rentav förlösning. Bort...! Slutligen är den som färdats med tåg över kontinenten allt efter behov greve eller inbrottstjuv, svartabörshaj eller diplomat, hasardör eller äktenskaps-svindlare, sutenör eller regeringsråd, eftersom bara den mångsidiga gärningen helt kan tillfredsställa det enorma behovet av förströelse (Manolescu, Charles de Hoffmann, *je vous salue!*). Om han är *synnerligen* begåvad blir han rentav statsman och spärrar in tjuven och låter halshugga mördaren, eftersom man inte sporadiskt kan tillåta vad svindel*n en masse* bygger på. När han en gång väl sitter vid makten upphöjer han den raskt till axiom och tror efter ett antal minuter själv på den, eftersom det ter sig så till den grad omväxlande att under förevändning av att bestraffa våldsdåden som begåtts på flykt undan ledan i själva verket organisera dem. Han placerar forna kolleger – som han låter imi-

tera när han ser dem svartabörshandla utan anställning – på diplomatposter, avtappar (mod) konstnären i handböcker där han visserligen hör hemma, men där det ömtördummade i varje god (hurra!) poesi (den dåliga är bättre!) inte kommer särskilt väl till sin rätt, även om hela historien nu ändå får en mening, och preparerar huvudena till långtråkiga, fortsatt hycklande positivismer genom att knacka kyrkan på axeln när den omvänder Jesus – som i egenskap av ärkejesuit i annat fall vore alltför förödande – till katekismen (roddklubb) ... Och se: stanken kom till världen och tilltar stadigt. Det självklara (det ljuvt osjälvklara) upphör att vara det. Det osjälvklara (det tillkämpat osjälvklara) blir plikt. (Som består i alla de fräckheter som slyngeln har *trucs* att ta sig ur!) Men ledans spöke som omöjliga går att fördriva döljer sig vitt bakom allt och fångar slutligen hela bandet med ett kvickt grepp: statsmannen ringer in, ridån går upp ...

17. Krig! *C'est la guerre!* Träd in, mitt herrskap! Träd bara in! Människorna ränner runt – förvirrade, skräckslagna, uppbragda. Var finns trygghet? En punkt? Ett syfte? En mening? ... De kära varelserna vet helt enkelt inte varför de egentligen är här, vad som hänt och vad som skall ske, och inte ens antydning att de tjänar enskilda högsta bedragares privata syften förmår ändra på saken, minst av allt vetskapen att regissörerna av deras slag-

fältsdöd bara uppför skådespelet därför att även de känner leda. Flertalet skjuter inte för att de inte genomskådar uppådet, utan för att de utnyttjar det som (hååå!) sensation ... Dessutom är arrangemanget bra. Journalisterna skriker hurra och telefonerar med ministerierna angående motiveringsfraseologin. Musik tonar fram och dränker varje ändring. Storartade tal kalkyleras, historiskt betydelsefullt putsade, och dropas i den redan berusade massan, höga ämbeten annonseras ut och den gode Gud åberopas personligen för att beskydda slagen. Och strax efter denna utsökta reklam briserar de första granaterna. Pojkvaskern i logen har fått sitt spektakel, befolkningen ett blodigt tidsfördriv och den rakryggade Döden, som är den ende verkliga framgångsrike, krokmar av ledan som oavvisligen drabbar åskådare och aktörer efter första akten ... Vänta: nu står de i begrepp att bli (å, å, å) – ri-ra-republikaner så att de kan knega för industri- och andra rastas. Men när de genomskådat även detta och äntligen förfogar helt över sin egen person, står de i sista hand inför valet mellan den värsta leda och ... (Jag avlar den yttersta vredens gula garde ...)

18. Ur detta nätta perspektiv slås den omtyckta skillnaden mellan kultur och civilisation sönder mot behovet av att bedöva sig (kvittra) ... Å, om tänkandets så kallade upphetsning! Inget annat än så måttlöst stegrade

överdrifter av leda att en och annan lyckas inbilla sig att han inte tråkar ut sig själv. I själva verket drabbas man i dylika stunder som mest krampaktigt av leda. Jag anser det synnerligen troligt att alla världshistoriens (*on m'excuse*) genier erkänt detta faktum, men för säkerhets skull förtigit det. Ingen har förmått avstå från den yttersta sortens mentala reservation. Skälet är förvisso lika förståeligt som jämmerligt: det finns inte en enda kusk som skulle fortsätta att beundra någon som förnekar sina tankars storhet genom att erkänna att det rör sig om krampstillstånd. Men borde detta dåraktiga polerande av fåfängan i längden inte tråka ut denne hängselbärare så till den grad att ...? Förmodligen var det viktigare för dem att i årtal kippa efter andan gentemot någon madame än med en rättskaffens excess göra det för sig själv nedåt (där jag trodde att det gick styvare till än på andra ställen) ... Vilken primitiv svindel! Alla dog de med reservation för sin egen storhet (fy fan!) på läppar som arrangerats för ett sista ord. Även Voltaire och Montaigne. Fy fan! ... (Man behöver varken ha läst Kant eller Nietzsche, det räcker att ha blivit kräkfärdig av en sentens ...)

19. Nej, det är *inte* troligt. Dessa gnällspikar har *inte* erkänt det. Har man en gång *verkligt* upplevt den fruktansvärda tomheten som omger (håll i mig!) en stor tanke, denna gränslösa leda som utgår från den,

kan man inte göra annat än lösa upp krampen och slå vilt omkring sig, mot sig ...

20. Jag hyllar asiaten. Han lever för intet och åter intet, eller på sin höjd för sin *dolce f.n.*, som bara är det enkla uttrycket för den glädjande avsikten att inte falla i ögonen. En sublim latmask! (Europén lever stundom för ett *tusculum*, där det å andra sidan sedan går livligt till, alltså är mycket långtråkigt.) Således har asiaten inte heller någon ki-ka-konst och är ingen distingerad skurk med aktiebolag som citerar klassikerna i sina affärsbrev (den troskrängaren). Jag såg en gång en indier på ett litet kafé i Genève som under en hel eftermiddag stirrade rakt fram utan att röra en min. Det var som om han sov med öppna ögon (bra, bra) ... Hur motbjudande ter sig ur detta perspektiv inte den sensationalistiska strävan hos andens receptionister att förbli goda européer. Glob-trötta! Tro-glober!

21. Snälla, inget inställsamt viftande med ögonfransarna! Inget förtjust bitande i läpparna! Varje entusiasm är riskabel: den utgör det pinsamma erkännandet att man inte kan bättre, och *inte heller* vet något som vore det. Därför bör genomtänkta begrundanden inte ha någon uppmuntrande inverkan på skärpta öron (och inte heller de ogenomtänkta, som ju ändå alltid hänger samman) ... Av de många vägar som inte leder någonstans

är de trevligaste åtminstone alltid de där infall av kräk-
färdigt slag hänger så löst att de gör en särskilt nyfiken.
Man vinglar mot dem, ändrar för deras skull sitt trots
allt likgiltiga tankeprotokoll och finner visserligen inga
metafysiska knallärtor, men i alla fall – vackra låar ...
Smuts, styv smuts i era näsborrar, ni klammerförklämda!
... (Begripligt nog hoppas jag att tankequalstren som
logerar även i de miserablaste underliv kommer att lyss-
na. Utan publik bereder inte ens den mest välsvarvade
svordom något nöje ...)

22. Låar är mycket viktigt. Krig diarréer av värsta slag.
Friheten ett tivoli. Freden *är* katastrofen.

III.

23. Ett typiskt drag hos allt borgerligt pack: man frånkänner faran som andra utgör för ens självmedvetande dess storhet genom att – misstänka. Minimalformen: den som är stolt, högmodig eller fräck är ... (läs: öppet självmedveten!); maximalform: den som är blyg, beskedlig eller ödmjuk är ... (läs: förtäckt självmedveten!) ... Söta, söta Mi! ... I bägge fallen är packet alltid mot självmedvetandet, eftersom det bara på detta sätt kan lära sig att bokföra det icke-berättigade i denna egenskap som en fördel hos sig själva. I detta syfte misstänker tjurskallen. Tjurskallen! Om han nu verkligen visste hur man misstänker på ett näpet sätt, skulle pungen på honom då inte svälla ytterligare? (Det skulle den!) ... *Naturellement* finns det inget självmedvetande. Det äkta självmedvetandet består i att inte ha något. Tragedin *par excellence* (*o là là*): grotesken ... Å, om jag en endaste gång under en lättsam trekvart finge hoppa och stampa på sakerna som saxaren! Då skulle jag som tack (så, ja) – bli psykiolog och äta as med gamarna ... Kort sagt: en gång för alla skulle man inte längre behöva förpassa fler glasartade blickar till historien. I denna he-ho-hu-ha- (aha) hysteri har somliga uppblåsta typer dock tutat fram, så att de sakligt ännu vindicerade talanger som eventuellt kvarstår halkar utför (botten upp med schvung) ...